Nora és a szívfenyő



Inga nagymama

Ennek a könyvnek a gazdája:

_____

Üdvözlünk ebben a mintakönyvben! Pontosan úgy készült, ahogyan a tiéd is fog: a mellette látható fotók és választások alapján. Megmutatja, milyen lehet egy Saga-tól neked szóló történet. Lapozz bele, olvasd el, és képzeld el a gyermekedet saját meséje hőseként.

Nedves levelek és hideg reggel illata lengte körül Norát, amikor becsatolta kis hátizsákját. Benne volt a rajzfüzete, három színes ceruzája és egy alma, amelynek horpadása olyan volt, akár egy pici száj. Mormor Inga fonott kosarat tartott a kezében. „Ma rókagombát keresünk a gombás pitémhez” – mondta. „Ha az erdőnek is úgy tartja kedve.”

Nora a közeli fák felé hunyorgott. „Hiszen tudod, hol van a titkos gombás helyed.” Mormor Inga úgy mosolygott, hogy kerek lett tőle az arca. „Kislánykorom óta odajárok.” Nora egészen az álláig felhúzta a cipzárt. „Akkor haladjunk szépen, egy dologgal egyszerre” – mondta. „Először megtaláljuk az erdőt.”





Az erdő egy öreg kő mögött kezdődött, az út szélén. Mormor Inga szerint ott kellett volna bevezetnie a keskeny ösvénynek. Ám apró nyírfák nőttek a közepén, a páfrányok pedig zöld tollacskáikkal borították be a földet.

Mormor Inga tett néhány lépést balra, aztán néhányat jobbra. Megnézett egy mohás tuskót, és összeráncolta az orrát. „Nem. Ez nem így nézett ki, amikor hatéves voltam.” Nora a kosárra pillantott. Üres volt, üres, üres. „Talán elköltözött az ösvény?” – kérdezte. Mormor Inga kicsit nevetett, de nem túl nagyon. „Az ösvények ritkán költöznek el. Inkább eltűnhetnek.” Nora benézett a fák közé. Odabent a moha úgy terült el, mint egy zöld párna.

Nora nem akart üres kosárral és egy várakozó piteformával hazafordulni. A fenyők közti mohára mutatott. „Azt mondtad, először a mohán kell átmennünk. Erre emlékszem.”

„Valószínűleg ezt mondtam” – felelte Mormor Inga. Nora az egyik csizmáját egy szabad foltra tette, aztán a másikat is. Kikerülte a földből éppen csak kibújó apró növényeket. „Egy dologgal egyszerre” – mondta. „Először a moha.” Mormor Inga közvetlenül mögötte maradt, elég közel ahhoz, hogy segítsen, ha egy kő csúszós lenne. „Te leszel az ösvénykereső” – mondta. Nora felszegte az állát. Úgy hangzott, mint egy olyan munka, amelyhez nagyon fontos zsebek kellenek.





A moha után egy fenyőgyökér mellett hangyaboly emelkedett: barna és kerek volt, akár egy szúrós párna. A hangyák fel-le, fel-le szaladoztak, tűlevelekkel és parányi dolgokkal a szájukban. Nora előrehajolt, de a kezét a háta mögött tartotta.

„El a hangyaboly mellett” – mondta. „Ez volt a következő dolog!” Mormor Inga bólintott. „Jobban figyeltél a mesémre, mint én.” Nora kanyargós úton kerülte meg a bolyt. „Nekik már így is elég sok dolguk van.” A túloldalról halk csobogás hallatszott, mintha valaki egy locsolókannába suttogna. Nora olyan hirtelen torpant meg, hogy Mormor Inga kosara meglendült. „Hallod?”

A patak csillogott a víztől sötét kövek között. Egy nyugodt pocsolyában sárga levelek forogtak körbe-körbe-körbe. Mormor Inga egy öreg ágra mutatott, amely átért a víz felett. „Régen ez volt a hidam.”

Nora megnézte a csúszós ágat, aztán Mormor Ingára pillantott. „Nincs szükségünk hídra. Nem átkelünk rajta, hanem a patak mentén megyünk.” Követte a partot, és átlépett egy gyökéren. Mormor Inga utána ment, olyan közel, hogy a csizmáik majdnem összeértek. „Egy dologgal egyszerre” – mondta Nora. „Most a patak.” Ám amikor a víz egy bozótos mögött elkanyarodott, előttük magasodott a hegy. Közelről sokkal nagyobbnak látszott.





„Fel a kilátós hegyre” – mondta Nora. Mormor Inga egyszer mesélt róla, amikor kis gombákat rajzolt Nora szalvétájára a konyhaasztalnál. Nora talált egy széles, száraz sziklát. Biztosan rátette a csizmáját, megfogott egy vastag gyökeret, és mászni kezdett.

„Lassan” – mondta Mormor Inga közvetlenül mögötte. Nora sietni akart, de vett egy levegőt, és egyenként mozdította a kezeit. Legfelül lesöpörte a fenyőtűket a térdéről. „Egy dologgal egyszerre” – dünnyögte. Nem volt ott egyetlen rókagomba sem. Csak kő, hanga és hatalmas égbolt. A kosár még mindig üresen lógott Mormor Inga oldalán.

A hegyről Nora látta, ahogy a patak csillogó, kanyargós szalagként fut a fák között. A nyírfák sárgák voltak, a fenyők pedig szinte feketék. Valahol odalent volt Mormor Inga helye, csak nagyon jól elrejtőzött.

„Melyik fenyő volt az?” – kérdezte Nora. Mormor Inga a szeme fölé tette a kezét, és keresgélni kezdett. „Egy nagy fenyő. De egy erdőben elég sok fenyő van.” Nora leguggolt, és rajzolni kezdett a kavicsos földbe: egy hangyabolyt, egy patakot, egy hegyet. Gyors vonalakkal rajzolt egy fenyőt is, de az ujja megállt a törzs közepén. „Várj csak” – mondta. „Meséltél még valamit arról a fenyőről.”



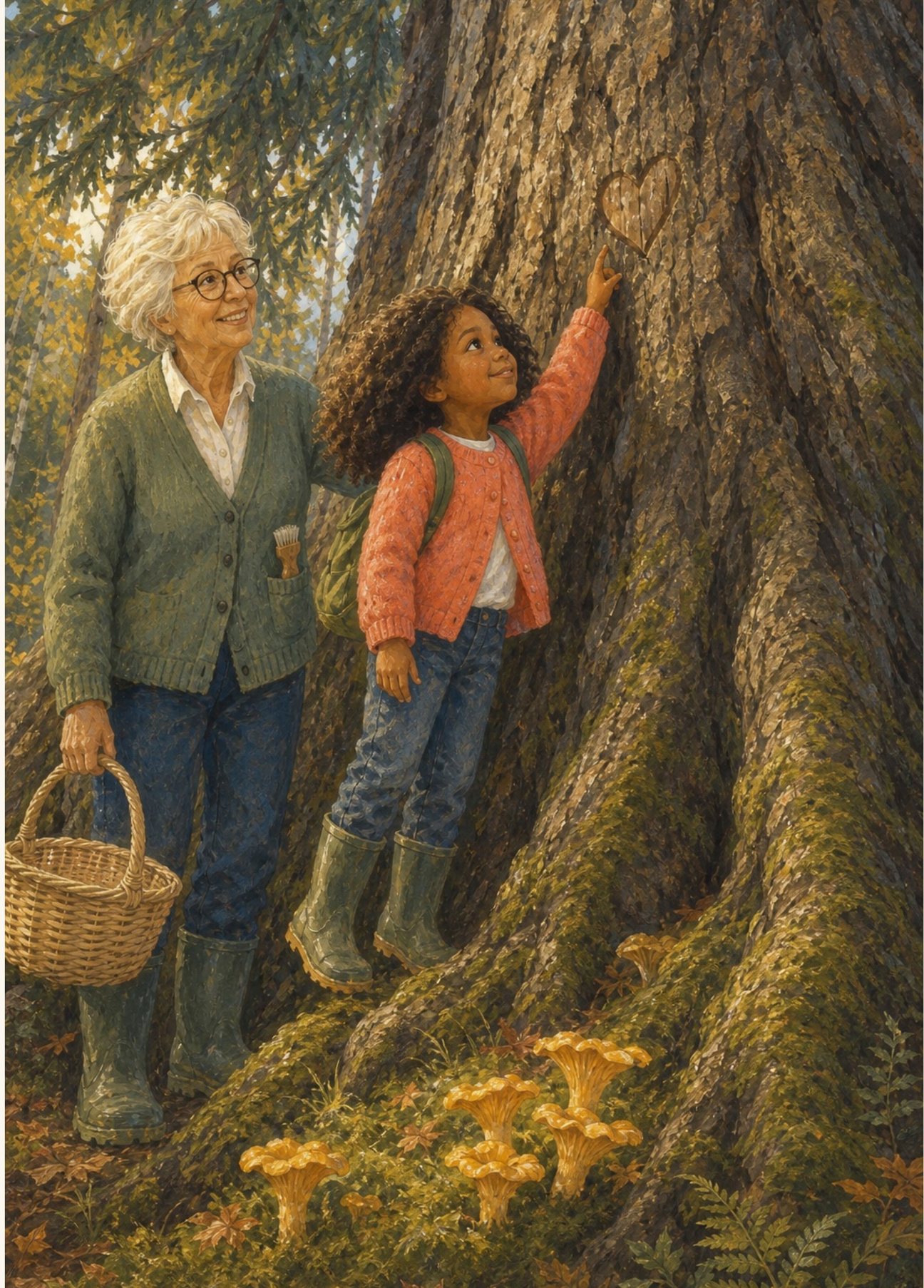


Mormor Inga Nora rajzát nézte a kavicsos földön. „Meséltem arról, hogy…” Összeszorította a szemét. Nora egy szívet rajzolt a fenyő törzsének közepére.

„A szív!” – kiáltotta. „Egy szív van bevésve a nagy fenyőbe.” Mormor Inga a homlokára tette a kezét. „Tényleg. A bátyám véste bele, amikor kicsi volt, és én nagyon szépnek találtam.” Nora egy széles, sötét lombkoronájú fenyőre mutatott. „Az a legnagyobb.” Mormor Inga a fák felé hunyorgott. „Lehet, hogy az lesz az.” Nora felállt, és leporolta a kezét. „Akkor megnézzük. Egy dologgal egyszerre.”

A hegy alatt az erdő sötétebbé és csendesebbé vált. Nora ment elöl, de a gyökereknél és köveknél mindig bevárta Mormor Ingát. Ott állt a nagy fenyő, gyökerei vastag ujjakként nyúltak szét a földön.

Nora körbejárta a törzset. Először csak repedezett kérget és egy csomó öreg gyantát látott. Aztán észrevett két ívelt vonalat és egy kis hegyes csúcsot. „A szív!” – kiáltotta. Mormor Inga közelebb lépett, és az ujjbegyét a jel mellé tartotta, anélkül hogy hozzáért volna a kéreghez. „Hát itt van.” Nora lenézett a gyökerek közé. Valami sárgán világított a mohában, mint apró napkalapok a fenyő alatt.





A fenyő gyökerei körül kis sárga csoportokban nőttek a rókagombák. Nora talált egyet, aztán hármat, majd annyit, hogy újra meg kellett számolnia őket. Mormor Inga elővette a kis gombakeféjét. „Csak azokat szedjük le, amelyeket mindketten felismerünk” – mondta, és Nora minden gombát megmutatott, mielőtt az a kosárba kerülhetett.

„A picik maradjanak csak ott” – mondta Nora, és néhány olyanra mutatott, amelyeknek a kalapja még épphogy csak kinyílt. Kiválasztotta a nagy, szép rókagombákat, Mormor Inga pedig lesöpörte róluk a tűleveleket és a földet. Egy dologgal egyszerre: megnézni, megkérdezni, leszedni, lekefélni. Hamarosan egy kis aranyló halom feküdt a kosárban. „Elég lesz a pitéhez?” – kérdezte Nora.

Mormor Inga a kosár fölé hajolt, és elmosolyodott. „Egy nagyon finom pitéhez.” Hazafelé a hangyaboly még mindig ott volt a fenyőnél, és a hangyák továbbra is siettek. A moha ruganyosan süppedt a csizmájuk alatt. A patak csobogott, a levelek pedig forogtak körbe-körbe-körbe.

Nora az ujjain számolta a nyomokat. „A moha. A hangyaboly. A patak. A hegy. A szívfenyő.” Mormor Inga oldalról rápillantott. „És mit csinálunk jövőre, amikor a páfrányok megint megpróbálják elrejteni az utat?” Nora összeszorította a száját, mintha ez nagyon nehéz kérdés lenne. Aztán megpaskolta a hátizsákját, benne a rajzfüzettel. „Rajzolunk, persze.” Otthon liszt, tojás és a piteforma várta őket.





Otthon Mormor Inga lisztet, vajat, tojást, sajtot és egy kerek piteformát tett elő. Nora olyan sokáig mosta a kezét, hogy a víz egészen hideg lett. Aztán mindkét hüvelykujjával belenyomkodta a tésztát a formába. Az egyik oldalon vékony lett a széle, a másikon pedig óriási vastag.

„Úgy néz ki, mint egy hegy” – mondta Nora. „Egy nagyon éhes hegy” – felelte Mormor Inga. Együtt elsimították a szélét. Nora a rókagombákat szórta az aljára, míg Mormor Inga felverte a tojásos öntetet. „Egy dologgal egyszerre” – mondta Nora. „Először a tészta. Aztán a gomba. Aztán a sajt.” Amikor a pite bekerült a sütőbe, a konyhaablak újra bepárásodott.

Amíg a pite hűlt, Nora kinyitotta a rajzfüzetét. A moha nagy zöld párnává vált. A hangyaboly pöttyös domb lett. A patak kapott egy kék kanyart, a hegy egy szürke csúcsot, a fenyő pedig olyan nagyra nőtt, hogy majdnem kilógott a lapról.

„Ne felejtsd el a szívet” – mondta Mormor Inga. Nora vörös szívet rajzolt a törzsre, és egy kis sárga pöttyöt a gyökerekhez. Aztán meghúzta a patak utolsó kék vonalát is. A konyhában vaj, sajt és őszi erdő illata terjengett. Mormor Inga két tányért tett az asztalra. Nora keresztben a térképre fektette a piros ceruzát. „Jövőre” – mondta – „egy dologgal egyszerre haladunk.”



Nora és a szívfenyő

Nora és Mormor Inga elmennek az őszi erdőbe rókagombát szedni Mormor Inga gombás pitéjéhez. Amikor a titkos ösvényt benőtte a növényzet, Nora vezeti az utat, egy dologgal egyszerre, egy fenyő felé, რომლის kérgébe szívet vésték.